

CONFABULA

II. évf. 6. szám

'93. április / I.

POTE Orvostanhallgatók lapja

A tartalomból:

Gölyatáborról

3. oldal

Kamara, vagy...?

3. oldal

**ITT A TAVASZ A
4. OLDALON**

**JELENTÉS AZ EGYETEMI
Klubról**

4. oldal

**Egyetempolitikai
fórum**

Riport Miseta Attilával

6-7. oldal

Dr. Futó

Egyetemi futóbajnokságról

9. oldal

English pages

10-11. oldal (pages)

Lehet, hogy kollégium?

Múltkori cikkem (Kolostor vagy kollégium?) nagy vihart kavart. Jószerével még meg sem jelent a CONFABULA, amikor már rengetegen kérdezősködtek az "A-ház" sorsa felől. A SENATUS-DB. (a kollégium diákbizottsága) is a "korai érdeklődők" közé tartozott, olyannyira, hogy dr. Vass László rektor úrral készített beszélgetésem után szinte lerohantak. Tájékoztatásom eredményeként múlt hétfőre (márc. 29.) összetrombitálták a kollégium lakosságát, hogy a sokakat (hogy egész pontos legyen: mindenkit) érintő problémáról tájékoztatást adjanak.

Az események egyébként több szálon futottak. A hétfőn lezajlott kollégiumi közgyűlés egy közös állásfoglalás kiadásával fejeződött be. Ebben a kollégium lakossága nevében a SENATUS DB. kéri a Rektori Testületet, hogy *a kollégium egyházi tulajdonba való visszaadását ne támogassa.* Ez az ötlet csak annyiban sántít, hogy a kárpótlást, mint olyat a Magyar Köztársaság törvényei biztosítják, és hiába javasolna bármit is a Rektori Testület - a törvénnyel szemben Ők sem tehetnének semmit.

Közben megjelent a CONFABULA múltkori száma is, az ominózus cikkel. Egy tiszteletpéldánnyal, valamint a SENATUS DB. által a Rektori Testülethez írt állásfoglalás másolatával elmentem dr. Vass László rektor úrhoz. Ő ekkorra már tudott a hétfői közgyűlésről, valamint a kiadott állásfoglalásról is, mely szerinte eléggé tisztességtelen

eljárás volt. (Az egyház "beépített" embere - úgy látszik - jól működött. De ki lehet az? Mindenesetre olyan emberke lehet, aki naponta megfordul a kollégiumban, mert a rektor úr mutatott nekem egy olyan plakátot is, ami előző nap még kint lógott a kollégium hirdetőtábláján. Ezt pedig csak olyasvalaki szerezhette, aki gyakran jár arrafelé...) A közgyűlésen ő is szívesen megjelent volna, mert így a felemerülő kérdéseket, problémákat együtt beszélhetjük volna meg.

Megjegyezném, hogy ekkor már harmadszor voltam a Collegium Seraphicumban, ugyanis egyszer Boncz Imre (mint a HÖK vezetője - akitől egyébként hatalmas fejmosást is kaptam, amiért úgymond partizánakcióba kezdtem hozzájárulása nélkül) és Pintér István (mint a SENATUS DB. elnöke) társaságában is volt szerencsém találkozni dr. Vass László rektor úrral. Ekkor semmi érdemleges nem történt, ha csak azt nem számítom, hogy olyan dolgokat is sikerült megtudni, amelyek addig még csak szóbeszédként keringtek. Azonban a harmadik alkalommal (vagyis szerdán) forradalmi áttörést lehetett megfigyelni. Azaz, csak annak tűnt. Ugyanis kiderült, hogy sikeresen félreértelmeztünk bizonyos dolgokat. Példaként a legnagyobb vihart kavarázó elképzeléseket szeretném felhozni.

1.) A fiú-lány folyosókra való felosztást nem egyik pillanatról a másikra hajtják végre, hanem az újonnan belépőket helyezik el úgy, ahogyan pár év múlva lennének az

folyt. a 2. oldalon

1

elválasztott folyosók. Magyarán: senkit nem tesznek ki a megszokott szobájából.

2.) A 85%-15% megoszlást elég rugalmasan képzelik el: akár 95%-5% is lehet. Azért szándékoznak egyáltalán ilyesmit bevezetni, mert a kollégium alapítójának kifejezett kívánsága volt annak idején, hogy ne csak orvostanhallgatók lakjanak az épületben.

3.) A "nevelőtanárokat" sem zsandárokként kell elképzelni, akik állandóan ott vannak az ember nyomában. Nem fognak szobáról-szobára járva meggyőződni az erkölcsös életéről. Ha valaki becsukja maga mögött az ajtót: azt csinál a szobájában, amit akar. Feltéve, hogy ezzel nem zavarja a szomszédos lakókat.

4.) Minden ellenkező híresztelés ellenére a szobákból nem fogják a hűtőket elvinni. Lehet enni is a szobákban, sőt! lehet a falakra képeket is rakni. A Collegium Seraphicumban mindezeket azért nem engedélyezik, mert - régi épület lévén - elég sok benne a kellemetlen izeltlábú, amelyek nagyon jól szaporodnak, ha ennyival van elérhető közelségben. A falakra pedig azért nem lehet ott semmit ragasztani, mert nemrég volt festetve, és drága mulatság lenne ezt évről-évre újra megcsinálni.

5.) A konditerem mellett továbbra is megmaradna a nagy népszerűségnek örvendő aerobic-foglalkozás is. ("Az egyház nem prüd!" - hogy dr. Vass László rektor úr szavaival éljek.)

Az előbbi felsorolásból gondolom elég jól kiderül, hogy valóban nem kell félni a "hatalomátvételtől". Lehet, hogy sokaknak kissé furesának tűnnek a bevezetendő változások. Valaki pl. azt mondta: teljesen olyan intézkedések ezek, amelyeket középiskolai kollégiumokban talál az ember. Sajnos ebben nem tudok érdemben nyilatkozni. Csak azt gondolom: talán azért berzenkedünk, mert a "KÖTELEZŐ" (közép-európai népbetegség, lásd BP. cikkét a 3. oldalon) címkével ellátott dobozban kerülnek tálalásra.... Eddigi tapasztalataim szerint az emberek sok iratlan szabályt betartanak, csupán csak azért, mert belátják annak reális alapjait. Ha azonban megkíséreljük ezeket az iratlan szabályokat törvénybe iktatni....

(HvG)

- Miért jó a csigának?

- ?

- Mert, mindig nedves és lassan megy el.

A konferencia programja

1993. április 15. csütörtök

9.00-9.50 a Bíráló Bizottság megbeszélése
10.00 Ünnepeles megnyitó a POTE Aulában
A konferenciát megnyitja: Dr. Kalényi Gábor egyetemi tanár, a POTE Rektora

Ünnepi előadás: **Dr. Szolcsányi János egyetemi tanár, a POTE tudományos rektorhelyettese**

"Véletlen megfigyelés, koncepció és a módszerek jelentősége a tudományos felfedezésben"

11.30-13.15 Előadások, szekciók szerint:
11.30-13.15 A szekció III.sz. előadó E1-E7 II. zsűri
11.30-13.15 B szekció IV.sz. előadó E8-E14 I. zsűri
13.30-14.30 Ebédszünet
15.00-17.00 Előadások, szekciók szerint:
15.00-17.00 A szekció III.sz. előadó E15-E22 II. zsűri
15.00-17.00 B szekció IV.sz. előadó E23-E30 III. zsűri
17.40-18.40 Vacsora
19.30-20.30 Orgonahangverseny a Pécsi Bazilikában

1993. április 16. péntek

9.15-13.15 Előadások, szekciók szerint:
9.15-11.00 A szekció III.sz. előadó E31-E37 I. zsűri
9.15-11.00 B szekció IV.sz. előadó E38-E44 III. zsűri
11.00-11.30 Szünet
11.30-13.15 A szekció III.sz. előadó E45-E51 II. zsűri
11.30-13.15 B szekció IV.sz. előadó E52-E58 III. zsűri
13.30-14.30 Ebédszünet
14.45-18.15 Előadások, szekciók szerint:
15.00-16.45 A szekció III.sz. előadó E59-E65 II. zsűri
14.45-16.15 B szekció IV.sz. előadó E66-E71 I. zsűri
16.15-16.45 Szünet
16.45-18.15 B szekció IV.sz. előadó E72-E77 III. zsűri
18.00-19.00 Vacsora
19.30- Ismerkedési est

1993. április 17. szombat

9.00-12.45 Előadások, szekciók szerint:
9.00-10.45 A szekció III.sz. előadó E78-E84 I. zsűri
9.00-10.45 B szekció IV.sz. előadó E85-E91 II. zsűri
10.45-11.15 Szünet
11.15-12.45 A szekció III.sz. előadó E92-E97 III. zsűri
11.15-12.45 B szekció IV.sz. előadó E98-E103 I. zsűri
13.00-14.00 Ebédszünet
14.00-18.30 Városnézés, kirándulás, múzeumlátogatás
18.30- Ünnepeles eredményhirdetés (IV.sz. előadó)
20.00 Rektori fogadás, POTE Aula

Gólyatábor '93

Kedves egyetemi polgártársaim, akik velem együtt értetlenül álltatok az elmúlt évi Gólyatábor betiltása előtt, jó hírem van számotokra! A HÖK választmánya március 30-i ülésén egyhangúlag úgy döntött, hogy gólyatábor nélkül nem élet az élet, és idén nyáron élni kíván a táborszervezés lehetőségével. Bizonyos meg nem erősített hírek arról számolnak be, hogy idén az egyetemi vezetés sem zárkózik el oly mereven.

A minél színvonalasabb

tábor létrehozásának érdekében a HÖK választmány pályázatot ír ki az 1993. évi Gólyatábor megszervezésére. A pályázatok leadásának határideje április 19. hétfő, déli 12 óra. A pályázatokat kérjük zárt borítékban a Diákiroda új titkárnőjének benyújtani (aki esetleg még nem ismerné: hosszú szőke haja van és Máriának hívják). Az elbírálás a legközelebbi választmányi ülésen történik majd, ami előreláthatóan 19-én vagy 20-án tartatik. Bár a pályázatok közül csak egy lehet győztes, remélem, több jelentkező is lesz, s az ötletzőnőből végül párját ritkító tábor születik, amit leendő elsőéveseink sokáig megtartanak jó emlékezetükben. Akkor tehát drága véreim: Gólyatáborra fel!

- DP -

Kamara, vagy...?

Ülök a TV előtt, mert megtehetem, hisz szünet van. A parlamentben korántsincs, teljes erőbedobással folynak a napi csatározások. Meglepve tapasztalom, hogy olyan kérdés kerül napirendre, ami az egészségügyet érinti (ez elég ritkán szokott előfordulni), mégpedig az Orvosi Kamara kérdése. Azt már nagyon régen tudjuk, érezzük, hogy szükség lenne egy, az orvosok által létrehozott érdekképviseleti szervre. Nagyon úgy tűnik, a mostani előterjesztés nem ezt a célt szolgálja. Surján László előterjesztése szerint a Kamara célját tekintve szakmai kontrollt is gyakorló érdekképviseleti szervezet lenne. Ez eddig rendben is van, de oszтанám a FIDESZ aggodalmait (előre kijelentem: nem tartozom egyik politikai párt tagsági körébe sem), miszerint (idézem az Új DN-t) a Kamara "veszélyes szervezet" lesz. Egyrészt ez adódik abból, hogy mindenki, aki orvosi diplomával rendelkezik, kötelezően tagja kell, hogy legyen, különben az elsősegélynyújtást kivéve nem praktizálhat. Ez a "kötelező" ez valamiféle közép-európai népbe-tegség? Vagy csak a régi rendszerben jól beidegződött reflex? Meg kellene tanulni végre: azzal, hogy valamit kötelezővé teszünk, nem biztos, hogy pozitív reakciót fog kiváltani. Az ellenzék szerint így súlyos jog-sérelem éri az orvosokat. A megoldás talán abban rejlik, ha érdekelté tesszük az orvostársas-

dalmat abban, hogy kamarai tag legyen. Hogyan lehet ezt elérni? Talán úgy, ahogy azt külföldön teszik. Ott az az orvos, aki tagja a Kamarának, a betöltetlen állások pályázása esetén előnyt élvez. Vegyük például az Egyesült Államokat, ahol a nem az Államokban végzett, de az USA-ban született orvosok is hátrányt szenvednek, ha otthon szeretnének munkát kapni. A nem USA állampolgároknak pedig még nehezebb, ezzel védve az USA-ban végzett doktorok érdekeit. Figyelem! Nem azt mondom, hogy lehetetlen munkát kapni (mert hát nálunk ezt tervezik, pedig demokrácia van!), csak jónéhány feltételhez kötik a munkavállalást! A demokrácia legnagyobb vívmánya lesz, ha valaki hat év tanulás után, érvényes diplomával nem dolgozhat, mert nincs Kamarai tagságot igazoló papírja (ha jól emlékszem '88 előtt is volt hasonló).

Másrészt abból, hogy "súlyos joghátránnyal, adott esetben a foglalkozástól való eltiltással sújthatja az orvost. Más állampolgárokkal szemben ilyesmivel csak bírósági úton lehet fellépni". Ezért szükséges lenne a Polgári Törvénykönyv vonatkozó fejezeteit megváltoztatni.

Milyen is legyen a Kamara, mivel is foglalkozzon? Elsősorban érdekvédelmi szervezet legyen. Ez az egészségügyben dolgozók jelenlegi kiszolgáltatott helyzetén javítana. Gondolok itt az olyan dolgokra, hogy nem fejünk felett dölne el a díjazás

nélküli gyakoromokok kérdése. Végre nem csak odáig jutnánk el az egészségügy értékelésében, hogy igen ramatyul áll, ahogy ezt már három éve hallgathatjuk. Történni ugyan érdemben semmi sem történt. A társadalombiztosítás helyzete tisztázatlan. Jelenleg a fokozatos áttérés állapotában leledzünk.

Ezen felül tagjai számára nyújtson továbbképzési lehetőségeket: tanfolyamokat, külföldi tanulmányutakra írjon ki pályázatokat. Egyszóval, mint országos szervező funkciót is lásson el.

Nem vitatkozom azzal az állásponttal, hogy töltsön be ellenőrző funkciót, de bíróságok döntsenek abban, hogy valakit fel kell-e függeszteni állásából, vagy sem. Ilyen esetben azonban kedvezményesen biztosítson védelmet mindaddig, míg ártatlanságának ellenkezője be nem bizonyosodik.

Személy szerint az a véleményem, hogy az Orvosi Kamara az orvosokért legyen, nagyobb beleszólást kapjon az orvosokat érintő törvények, rendeletek létrehozásába és ne kötelező jellegű, hanem érdekeltégi alapokon álló szervezet legyen.

Zoltán Bics

TAVASZKÖSZÖNTŐ

Csendes az utca. Kedves, fáradt este fogad. Amolyan 'versbéli alkony'-szerű az egész tarajos, megnyúlt felhőkkel, barnásfekete húsú levegővel, ahogy tompa-párásan fénylik rajta a Hold. A sötétedésbe belefulladás a vigasztalhatatlan világ újjáéledő neszei, illatai, mocnási, s mielőtt eszmélnék, belémbújnak. Akaratlanul is kéjesen elmosolyodom, rövid időre birtokolom az elkövetkező éjszakát.

Mellettem gyufát gyújt valaki, szikra lobban, megvillan a bebútorozott jövő fáradt, vörös arc világít, ismerős valahonnan...

Egy elkóborolt, fiatal szellő kislányosan a homlokáncáimba csókol, megrebbennek szárnyai, kinyújtom kezeim, de kacéran csilingelve továszall. Úgy érzem távolról, bután vigyorognom kell

megint.

Egy bokor mellé érek, gyengén, meg-megremegve hajladozik, bókól nekem, átölelem. Ágai könnyeim sós tengerével együtt mossák a néhai testet, a homályosuló gondolatokat, azt a Másikat, aki még nem tudta, hogy ismeri a Választ a Megoldhatatlanra. Megtalálta az Igazít, az Egyetlent az elkorhadt, kérges erdő közepén, aztán elszáradt ő is.

Magatehetetlenül megyek tovább, gűgyögve, a fodros angyalok kikerülnek, néha egy-egy gyanútlanul felém repül, meglepődve rámcsoválkozik, aztán undorodva eltűnik a vágykeltő, kívánatos szürkületben új áldozatokat keresve.

Szökőkút bugyog fel körülöttem, az elszabadult vízcsépek frissen hívják álarcom fehérségét, ingerlik elvadult színeit, aztán utolsó sóhajjal aláhullnak az egymás hátán csiszoló porszemek közé, amelyek szomjasan nyelik a szivárvány-hirhozókat.

A fekete fűszálak mögött, susogó dallamok alá rejtett apró virág közeledik felém, ahogy csomós testem a föld göröngyeire simul. Utánanyúlok, megrettenve rántom vissza durva kezem a szétrebbenő, hamvas forrástól.

Megindultan nézek Rá, s miközben ingatagon tovább baktatok, némán küldöm a zsugori szívemből gyötrődve kipréselt árva köszönethangjegyet a megkönnyebbült hála hangjain a pillanatnyi örökéletsugár-lény felé. Talán csodában bízom.

Utam végén járok, a szakadozott aszfalt agyaim barázdáit sirja bizonytalan lábaim alatt. Visszatérő régi-új barátom csillogó ereim messzire ringat, ki tudja, hol ébredek.

Éjjel van, de nem félek.

Figyelj, Tavasz! Jó, hogy itt vagy!

tégé

Egyetemi klub

A CONFABULA 1993. február/1. számában jelent meg első közlésünk az Egyetemi Klubról. Mint később kiderült, ez magában foglalt egy kisebb tartalmi tévedést, ugyanis nem kaptunk végső haladékat a Városi Önkormányzattól. A pince, amiről fotókat is bemutattunk, 1993. január 1-vel átkerült a Város kezelésébe. Megdöbbenve fogadtuk a fentebb említett cikk utáni reflexiókat a Polgármesteri Hivatal részéről; egyrészt azért, mert fogalmunk sem volt arról, hogy az újság ilyen messzire eljut, másrészt, mert azt hittük, ezzel minden vége, s le kell mondanunk a pincéről, amit már teljesen magunkénak éreztünk.

Történt aztán, hogy egy váratlan találkozás alkalmával, hirtelen ötlettől vezérelve megkérdeztem Mikes Éva alpolgármestert, hogyan is állnak a klub dolgai a Városnál. Ideje ez alkalommal eléggé szűkre szabott volt, de felajánlotta, hogy bármikor megkereshetjük ez ügyben, szívesen ad felvilágosítást. Így jött létre egy találkozó április 1-én közte, a HÖK, valamint a Pécsi Egyetemi Klub Kulturális Egyesület (PEKKE) vezetősége között. Itt az alpolgármester asszony hatalmas követ gördített le a szívünkről. Kiderült ugyanis, hogy minden ellenkező híreszteléssel ellentétben a Városi Ön-

kormányzat nem kívánja eladni a pincét, sőt, mi több: támogatja az Egyetemi Klub létrehozásának gondolatát e helyen. Elképzelésük szerint a pincén még elvégzendő munkálatokra és a fölötte elhelyezkedő üres telek beépítésére gazdasági társaságot kell létrehozni, amely finanszírozni tudja a munkálatokat. Ebben a gazdasági társulásban kapna részt az Universitas. Mivel korábban, még az eredeti elképzelések idején a hallgatói önkormányzatok, valamint az egyetemek vezetése bizalmat szavaztak a PEKKE-nek, elképzelhető, hogy a jövőben az Egyesület képviselheti az Univerzitást a gazdasági társuláson belül.

A klubról készült korai tervek szerint a klub fölé többszintes, kis üzleteknek helyt adó épületet emelnének. Ezek a tervek ma is aktuálisak, s amennyiben sikerül megegyezni a kivitelező társaság létrehozásáról, ez év végén elkezdődhet a beruházás. Így a klub elindulhatna a beteljesülés felé vezető úton.

Az építkezés azonban időbe telik, s klub legjobb esetben is másfél-két év múlva nyílhatna csak meg, ezért a PEKKE tervbe vette egy ideiglenes egyetemi klub létrehozását, amely - ha minden kedvezően alakul - szeptembertől állandó programokkal állna az egyetemi hallgatók rendelkezésére.

Deák Péter

SZÖVEGELÉS

Show me a man with both feet on the ground and I'll show you a man who can't put his pants on.

Mulass nekem egy embert, aki mindkét lábával a földön áll. Fogadjunk, hogy nem tudja felvenni a nadrágját.

Arthur K. Watson iskolaigazgató

Roughly speaking there is about ten times more chance of being admitted to a mental hospital in any first world country than of being admitted to a university.

Bármelyik fejlett országban megközelítőleg tízszer nagyobb a valószínűsége annak, hogy valaki elmegyógyintézetbe kerüljön, mint annak, hogy bekerüljön egy egyetemre.

(R. D. Laing skót-angol pszichiáter, író, költő)

Every time I try to define a perfectly stable person, I am appalled the dullness of that person.

Valahányszor megpróbálok elképzelni egy tökéletesen kiegyensúlyozott személyiséget, mindig visszariadtam a szürkesége.

J. D. Griffin kanadai pszichiáter

Wálogatott Critica

Vegyes érzésekkel mentem be a moziba. Ugyanis már olvastam a könyvet, mielőtt az Utolsó Mohikán moziváltozatára sort kerítettem volna. Akárhány régi olvasmányomat láttam viszont a vásznon, nekem mindegyik csalódás volt. A könyv megadja a szabad képzelődés lehetőségét; mindenki a saját szájze szerint építheti fel a jellemeket, képzelheti el a helyszíneket, és általánosságban nagyobb teret enged a képzelet szabad szárnyalásának. Ezért voltak furcsa érzéseim.

A kezdőkép már kárpótolt sok mindenért. Lehet, hogy valakinek giccsesnek tűnhet, de szerintem a természet sohasem giccses. Az egész filmen végigvonuló gyönyörű tájak képe a film egyik legnagyobb erénye. Nem tudni, hol forgatták a filmet (erős a gyanúm, hogy valahol Kanada messzi-messzi erdősegeiben) de egész egyszerűen jó volt nézni ezeket a vad, szinte érintetlen erdősegeket. A rendező is tudhatta ezt, és vastagon adagolja nekünk a zöld vadont. A természeti képekkel kapcsolatban még az operatőr munkáját is dicséret

illeti, profi módon választja ki mindig az adott jelenethez illő kameramozgást, látószögöt.

A film másik erőssége az a zene, amely jól harmonizál mind a felvonultatott tablókkal, mind pedig a történet bonyolódásával.

A filmbeli történet indítása számomra kissé zavarosnak tűnt, de lehet hogy csak azért, mert a könyv egész máshogyan kezdődik. A beharangozott szívtipró főszereplő - hozzáértő vélemények szerint is - tényleg szívtipró. Sajnos a producer (és itt az egész amerikai filmiparról beszélek) nem bírta ki, hogy meg ne erőszakolja a Cooper-i történetet egy-két hatásvadász jelenet kedvéért. Kénye-kedve szerint változtatja az eredeti helyszíneket, időpontokat ha az általuk elképzelt helyzetek úgy kívánják. Ha az eredeti változatban kevés az "igazi" érzelem, hát majd kapunk még plusz egy adag tejszínhabot a tortánkra, még kérni sem kell.

Hát, valahogy így történik az amerikai filmcseinálás az én véleményem szerint. A legtöbbet Cora és Solyomszem kapcsolata szenvedett eme ma-

gasztos cél érdekében. (Itt egy ilyen dögös manus, meg egy gyönyörű nő, és mi meg hagyjuk, hogy csak plátóian szeressék egymást? Hát nem!) Könyörgöm! A kapcsolatuk ennél sokkal bonyolultabb!

A történet egyéb részei is hasonlóan alásnek a nagy Hollywood-i metamorfózisnak. Így történhet meg az, hogy a címszereplőről - Unkaszról, az utolsó mohikánról - egy árva szó sem esik azon kívül, hogy a végén érthetetlen módon meghal. A könyv azért kiter az indiánokra is, búsan mesélve a egy másik világ letűntéről, régi hősekről, az elmúlásról.

Az amerikai profizmus egyébként máshol is kiütözik. Montcalm márkí francia, Munro ízes skót akcentust beszél, az angolok a brit, a telepések az amerikai angolt használják.

A film hibáit és erőseit összevetve az összehasonulás jó. Érdeemes megnézni, de csak a tájakra, a zenére figyelni; utána leülni egy hintaszékbe, a meleg kandalló mellé, kézbe venni a Nagy Indiánkönyv egyik bőrkötésű példányát, és elmerengeni az UTOLSÓ MOHIKÁN felett.

négy kis nyuszi

T.

LÜKE ALADÁR MESÉI Mese egy sohanemvolt gimnáziumról

Volt valaha, nagyon régen, egy dunántúli kisvároska és benne egy gimnázium. Kis gimnázium volt, talán ha ötszázan jártak oda. Egy szép napon bekövetkezett a rendszerváltás és hogy, hogy nem: az egyház visszaigényelte az iskolát. Meg is kapta. Ígért sok mindent: nem kell minden diáknak vallásosnak lennie, csak tartsák tiszteletben a vallásos világszemléletet, s minden marad ugyanúgy, ahogy eddig volt. Az új tanév a városka templomában megtartott ünnepi Istentisztelettel kezdődött. Am ezt sokan - így a gimnázium tanári karának egy része - nem várták meg. Sajnos, épp

azok hagyták el az alma matert, akik igazán a legtöbbet tehettek volna érte szakmailag és emberileg egyaránt. Jó néhányan maradtak is: diákok (hova menjen egy negyedikes érettségi előtt?) és tanárok (például az iskola volt párttitkára is). Időközben eltelt néhány félév, a korábban düledező, romos iskolát felújították, beszerelték a központi fűtést, s hogy ki ne hagyjam: megtartották az iskolabált is. Igaz, szolidan, kicsapongás és díszítő nélkül (végül is kevesebb baj történhet, ha a tombolás helyett társastáncot engedünk csak a fiataloknak...). A Diáknapot pedig, melyet a diákság a másik (nem vallásos világnézetű) gimnáziummal szeretett volna megtartani, az iskola - hogy tanuló erkölcsét védje - egyedül szervezte meg.

Nem mondanék igazat, ha azt mondanám: mindenki bánta a cserét, hiszen nőttek az anyagi lehetőségek, de a diákok szabadsága jelentősen csökkent. Nem elsősorban a reggeli közös ima (hiszen ezen nem kötelező részt venni) és a falon lógó feszület (ez nincs minden tanteremben) borzolta fel a kedélyeket,

hanem az, hogy az Iskola vezetése szabályozta az esti kimaradások időtartamát és a lyukasórak alatt sem lehet elhagyni az épületet. Az iskola ünnepségeit a helyi templomban tartják, mindig istentisztelet keretében.

Így él azóta párszáz diák és néhány tanár, és hogy még mi minden történt velük, azt majd egy másik mesében fogom elmesélni.

Itt a vége, fuss el véle!

Aladár

Ha valaki összefüggéseket és aktualitásokat keresne ebben a mesében, az hiába teszi, ugyanis az egész történet a képzelet születte.

EGYETEMPOLITIKAI FÓRUM

BP.: *Úgy tudom, 1990-ben résztvettél az egyetemi reformmozgalomban. Hogyan értékeled akkori aktivitásodat?*

M.: 1990-ben a F fiatal Oktatók, a Diákok sőt még a Senior Oktatók is egy, a körülményeket alapjaiban megváltoztató reform lehetőségében hitték, és készek voltak ezért tenni is. Magam is úgy gondoltam, hogy ilyen reformra szükség volt, és hozzátenném, szükség lenne ma is. Saját akkori aktivitásom értékelése nem rám tartozik, de feltétlenül vállalom, szükségszerűnek tartom, és újra megtenném.

BP.: *Milyen fő hangsúlyok voltak és milyen erők képviselték a rendszerváltást?*

M.: Fordított sorrendben válaszolok a kérdésre. Meglehetősen heterogén erők képviselték a "rendszerváltást" és ennek megfelelően a hangsúlyok is más más kérdéseken voltak. Természetesen a "reform" sokak várokozásában azt jelentette, hogy majd saját pozíciói erősödnek, és ezt helyzetének megfelelően képzelte el. Anélkül, hogy kitérnek arra, mások milyen fontossági sorrendeket tartottak, én akkor is, most is, az egyetemi oktatói kar megerősítését, jól átlátható egyetemi adminisztrációt és a korrekt és hatékony gazdasági ügyintézkést tartottam elsődlegesnek.

BP.: *Úgy veszem ki szavaidból, hogy nem vagy elégedett azzal, ami valójában történt. Mi ennek az oka?*

M.: Valóban elégedetlen vagyok. Túl azon, hogy kritizálni könnyebb, mint alternatívát adni, ezer és egy jelszó van annak, hogy a tulajdonosi érzés továbbra is hiányzik az egyetemről és az öcsi-hátszáz jelenleg is működik. Ez nem is olyan rossz, "ha az ember közel van a tűzhöz", de aligha veheti meg egy civilizált egyetemi fejlődés alapjait. Az átlag dolgozó közérzetének a skálája a fizetésének és az elvégzett munkának az arányán alapul. Ehhez adódik még a jó munkahelyi közérzet, ami nem lebecsülendő tényező és pénzbe sem kerül. Ezen tekintetben nem történt javulás. A munka több lett, a fizetés reálértékben kevesebb. Ha valaki mégis meg akar élni, marad a paraszolvencia, amit civilizált társadalmakban nem neveznek ilyen elnézően. Hogy milyen munkakörökben van ilyen pénzszerzésre kihasználható esély, azt mindenki tudja. Nem is lehet ellenezni az ilyen esélyek kihasználását, hiszen még csak tenni sem kell érte, ha a megfelelő helyen vagy. Idomított társadalmunkba már bevődtek a "helyes" viselkedésformák.

BP.: *Miként lehet ezt ellenezni, hiszen a*

A CONFABULA 1992/ október/1. számában Egyetempolitikai Fórumot indítottunk, az újsággal kapcsolatos zajos véleményeken "felbuzdulva". Ez a rovatunk aztán az összes többihez hasonlóan az első megjelenés után elmaradt, részben anyag- és vélhető érdeklődéshányi miatt. Az alábbi riport azonban pontosan olyan, mint amilyeneket annak idején a fent említett rovatban látni szerettünk volna. Maradjunk tehát abban, hogy ez a rovat igenis él, csak nem rendszeres, és következzen egy riport dr. Mlseta Attilával, a Klinikai Kémiai Intézet munkatársával, aki a POTE "POSTER" főszerkesztője is volt egy ideig.

fizetés igen kevés? Nem lehet az, hogy egy laborosnak savanyú a szőlő?

M.: A konkrét helyzetben ellenezni igen nehéz. Mégis, ebben benne lehet egy relatíve korrekt magatartás lehetősége, és ugyanígy egy teljesen korrupt szakmai nihil, nyereszködi magatartás lehetősége. S mivel "az erényesség oly gyakran csak a megkísértés hiánya", ezzel tartósan együttélni nem lehet. Tartósan vegetálni igen. Nem tudhatom, hogy én mit tennék. Nem kísértettek meg.

Nem mondhatja azt egy egészségügyi miniszter, hogy még a paraszolvenciával való tartós együttélésre kell berendezkednünk. Fokozatos áttérés sem lehetséges egy korrekt társadalombiztosításra. Olyan ez, mintha fokozatosan térnénk át a jobboldalról a baloldali közlekedésre. Először csak a buszok és teherautók mennek át. Azután, ha beválik... De nem válhat be, és tévesen azt a következtetést vonjuk majd le, hogy az idea alapvetően hibás volt.

BP.: *Melyek azok az egyetemi szférák, melyeket sikeresnek tartasz?*

M.: Úgy érzem, általában azok a szférák, ahol az egyéni erőfeszítés vagy kis csapatok erőfeszítése elegendő. Ebben benne van az is, hogy ahol az összműködés fontos, ott nincsen lényeges javulás. Konkrétan: a tudományos management lényegesen javult. A pályázókat bátorítják, és komoly műszeres verátómlesztésre került sor. Erőfeszítések történtek a megfelelő szervezeti keretek kiépítésére is. Komoly változások zajlottak le az oktatási szférában is. Az természetes, hogy plusz terheknek senki sem örül, illetve amit félre akarnak érteni, félre is értik, ha a legesekélyebb esély adott. Itt talán pragmatikusabb szemléletre volna szükség.

BP.: *Konkrétan melyek az általad sikertelennnek tartott egyetemi szférák?*

M.: Azok, ahol a problémák gyökeréhez nem mertek hozzányúlni, illetve ahol olyan személyek irányítanak, akik egyszerűen nincsenek tisztában a terület követelményrendszerével.

BP.: *Nem akard ezeket kicsit konkrétan megnevezni?*

M.: Úgy érzem, megfelelő módon utaltam az általam gyengének tartott területekre.

BP.: *Véleményed szerint mennyire sikerült szemléletváltást hozni pl. az új egyetemi tanárok kiválasztásánál?*

M.: Az új vezetés legnagyobb sikerének tartom az intézetvezetői megbízásra vonatkozó 65 éves korhatár bevezetését. Ugyanakkor a szakmai szempontok még nem kellően dominálnak a kiválasztásnál. Néha elképesztő szavazási eredmények születnek intézetekben, bizottságokban és a tanári testületben is. Miként eshet meg az, hogy pl. két jelölt tudományos, gyógyító és oktató munkássága egyszerűen nincs is egy súlycsoportban, de mivel bizonyos körök "jó gyerekek" tartják az egyiket és "kellemetlen nehéz fiúnak a másikat", az utóbbit leszavazzák? Ilyen választás csak akkor lehetséges, ha a jelöltek szakmailag úgymond egy súlycsoportot képviselnek. Sajnos komoly lohhizás folyik a "jó fiúkért" és a "kellemetlen egyénkeket" háttérbe szorítják.

Ide kívánczik még, hogy annak a generációnak a kompetens tagjai akik mostanra "helyzetbe kerültek" kevés kivétellel az utóbbi kategóriába tartoztak. Ugyanis, ha valamit a "látszattudományos" tevékenység kívül is tenni akartak, óhatatlanul is ellenségeket szereztek. Nekik természetesen határozott elképzeléseik vannak, hogy mit kellene tenni, ami visszaretentheti a tepsédsből profitálókat.

BP.: *Nyilván nem mindenhol aratsz sikert az ilyen irányú kommentárokkal. Nem ez volt az oka a "POSTER" megszűnésének?*

M.: Szó sincs róla. A reformfolyamat legnagyobb eredménye a professzor kar vitákat kiváltó, de alapjaiban helyes megújítása mellett, hogy már nincsen ilyen presszió.

Még az előző kérdéshez kívánczik: magam még nem tapasztaltam olyat, hogy nálunk bármely egyetemi vagy intézeti vezető sikertelennnek deklarálta magát, még akkor sem, ha ez a napnál is világosabb volt. A nagyobb baj; a középsszerű olyan számban

volt jelen, hogy még a legszélsőségesebb esetekben is megvédték egymást. Remélhetőleg a katedrák és a vezetői pozíciók mostantól jóval dinamikusabb kontroll alatt fognak állni, s az Egyetemi Tanács elsősorban a tények és nem szimpátia (nagyon fontos...) alapján fog dönteni. Már utaltam a tulajdonosi szemlélet hiányára. Egy tulajdonos, vagy tulajdonosi testület ugyanis presztizskérdésnek tekintené a színvonalas professzori kar kialakítását. Ebben az is benne van, hogy a jelenlegi tulajdonos a Magyar Állam nem tud igazi tulajdonosként fellépni.

BP.: Akkor hát mi volt a "POSTER" megszűnésének az oka?

M.: A "POSTER" ellenzéki lapból ellenzéki lett, pedig a rektorváltás után sem írt semmi olyat, amit előtte ne követeltünk volna. Általában megfigyelhető volt, hogy a felálló új rektori testületben megmaradt reformerek nem tudták (nem akarták?) kellő következetességgel továbbvinni azt az irányvonalat, ami miatt megválasztották őket. Emiatt és véleményem szerint kisebb mértékben, néhány taktikailag elhibázott intézkedés miatt felütköztek lettek, és az Egyetemi Tanácsban támogatásuk alaposan lecsökkent. Érdekes módon a Tanács elé terjesztett intézkedés és/vagy a javaslatvezeték lehetetlen volta 1992 tavaszán rendszerint percek alatt kiderült. Ez éles kontrasztban állt azzal, hogy 1991 tavaszán érdemi viták sorozatában ugyanez a Tanács elfogadta az új Szervezeti és Működési Szabályzatot.

BP.: Ezek szerint tehát a felálló Rektori Testület "gyengébb" lenne, mint a megelőző Reformbizottság?

M.: Az, hogy kikből áll majd az új Rektori Testület, a Reformbizottság vitáin dőlt el. Sajnos egy koherensebb vezetés lehetősége elveszett azzal, hogy néhányan nem vállaltak pozíciókat az új vezetésben. Az elsődleges szempont természetesen szakmai volt, egy-két esettől eltekintve, ahol mintha a személyes szimpátia dominált volna. Úgy gondolom, hogy ilyen időkben fontos pozíciókban olyanokra van szükség, akik saját korábbi posztjukon (intézetükben) már bizonyítottak. Meg kell említeni, hogy a választási lehetőség nem volt túl nagy. A legnagyobb gyengeségek ott keletkeztek, ahol nem volt érdemleges bizottsági munka. Ha megnézi a Hivatalos Közlönyöket, van olyan bizottság ami szinte nem is működik, szemben másikkal, amelyek imponáló munkát végeztek. Ebből le kellene vonni a megfelelő következtetéseket.

BP.: Nem becsülöd túl azokat a lehetőségeket, amelyek adottak voltak? Az országban nagyjából ugyanilyen hajók vannak.

M.: Természetesen vannak olyan problémák, amelyeknek a helyi leküzdése is országos

intézkedést követel. Talán mégsem lehet ugyanakkor mindent központi intézkedésektől függővé tenni, ahogy az az "aldott szocializmus" időszakában volt. A közelmúltban történt tipikusnak nevezhető eset, hogy egy nemrégiben kinevezett professzor kifogásolta azt, hogy este tíz óra után nem lehet a Központi Épületben dolgozni. Ez a kérdés csakúgy, mint száz más kérdés, egyértelműen felmerült 1990-ben is... De sorolhatnám tovább is azokat a kisebb-nagyobb horderejű kérdéseket, melyeket a Vezetés játszva megoldhatna saját hatáskörén belül.

BP.: Te mondtad, hogy kritizálni könnyű...

M.: Így igaz. De nem szabad elfelejteni, hogy az az egyetemi mozgalom, amelynek révén a jelenlegi vezetés kialakult, szintén kritizált. Ugyanakkor alternatívát is kínált, ezért választották meg. Ma az egyetemi polgárok többsége nem lát olyan erőt, amely alternatívát kínálna a jelenlegi helyzetből való kilábalásra. Ez tartotta helyén a vezetést további két évre. Nagyon bízom benne, hogy a megfelelő tapasztalatokkal gyarapodva eredményesebb munkát fognak végezni.

BP.: Nem gondold, hogy az általalakított körvonalazott elképzelések rosszak voltak bizonyos részleteikben, és ezt ismerték fel "menet közben"?

M.: Az elképzelések többsége jó, hiszen nem saját "agyrohamainkból" születtek, hanem külföldön látott működő szisztémák tapasztalataiból. Az igaz, hogy a cél felé haladva szükség lehet lavírozásra is, de a célt nem szabad szem elől téveszteni. Az egyetem működőképességünk a jelenlegi szinten való fenntartása nem érdem, ugyanis az állam idáig mindig egy arasszal a "víz felett tartotta" az egyetemcinek a "száját". Nagy baj tehát nem történhet. Erre persze rá lehet ülni, és a pangást érdemnek lehet feltüntetni. Ebben mi magyarok nagyon jók vagyunk. Sajnos konfliktushelyzetek vállalása nélkül nincs reform. Természetesen nincs rosszabb, mint a mesterkelt problémakeresés, ezért a diagnózist óvatosan kell felállítani. Ezután azonban maximális határozottsággal kell cselekedni.

BP.: Mit tartanál a legfontosabb teendőnek?

M.: Már említettem, hogy a kutatópályázat menedzselésében lényeges előrelépés történt. Az egyetemre került és kerülő értékes felszerelések kihasználásának személyi és egyéb feltételei azonban nem adóttak, és jelen pillanatban nem is látjuk, hogyan teremthetők meg. E tekintetben sem lehet kiemelni az Egyetemet az általános magyarországi helyzetből, de egy belső gazdasági reform nélkül saját tartalékaink kiaknázása is reménytelen. Félreértés ne essék, orvosok nem tudnak ilyet tenni. A kezdeményezésnek azoktól kellene kiindulnia, akiket érint.

De pl. nyugati intézetekben van leg-

alább egy gazdasági adminisztratív személy, aki tengelykapcsolóként működik az intézet és az adminisztratív beszerzési oldalak között. Jelenleg nálunk a La Fontaine-mesére emlékeztető a helyzet. Az intézetek leveleznek a GH-val rengeteg adminisztratív hibát elkövetve (mert ők orvosok, vegyészek, stb.) a GH pedig néha megfelelő tájékoztatás nélkül teljesen inadekvát akciókat produkál.

Ugyanígy szakítani kell pl. azzal a "hagyománnyal", hogy az intézetvezetőnek kell pl. a legtöbbet operálni, a legfontosabb paraszolvencia pontokat elfoglalni. Ezek ugyanis nem feltétlenül esnek egybe az intézetvezetővel szemben támasztott elvárásokkal... Elképesztő az is, amikor egy olyan intézetvezető, aki életében egy épkézláb pályázatot sem írt, energiáit arra fordítja, hogy munkatársainak, vagy az egyetemen belüli más intézeteknek ilyen törekvéseit blokkolja ún. "pseudo-szakmai" okok miatt. Vannak olyan kulcspozíciók, ahol az iniciatíva teljesen hiányzik. Panaszkodni persze könnyű, pályázatot írni nehezebb, sikeres pályázatot még nehezebb. Különösen, ha az elmúlt években nem történt érdemi munka, ami ezt támogatná. Világosan tisztázni kellene azt is, hogy melyek azok a kérdések, ahol az intézetvezető diszponál (elsősorban mindennapi taktikai döntések), míg az intézetet érintő nagy stratégiai kérdésekben az intézeti tanács véleményét (szavazatát) kötelességgé leme kérni.

BP.: Köszönöm a beszélgetést.

M.: Én is köszönöm. Remélem, volt értelme mindezeket elmondanom.

J. L. L. L.

SZÖVEGELÉS

No civilised person goes to bed
the same day he gets up.

Civilizált ember nem fekszik le aznap,
amikor felkelet.

Richard Harding Davis angol író

Jézus é!
Jaj ne! Akkor idén eimrad a Húsvét?
Graffiti

Dr. Futó

Szakad az eső. Az Erdei Tornapálya gyalogútja fölé hajló fák ágairól hideg cseppek hullanak a nyakunkba. Arnügy csend van. Sehol egy lélek. Fenyőtörzsön fúrge mókus szalad és türeményes akrobatamutatványt produkál a magasban. Már-már arra gondolunk, hogy senki sem jön, mikor megérkezik az első résztvevő.

- Rövidesen itt lesznek a többiek is! - újságolja.

Igazat mond. Színes anorákokkal népesül be a parkoló. Farkas György tanár úr versenyindító tapsa olyanoknak szól, akiket egy kis tavaszi eső nem szokott elrettenteni a futástól.

Messze a többiek előtt ismerős fiatalember érkezik elsőként a célba.

- Nem zavart az időjárás?

- Sajnos nem kedvezett a versenynek. Biztosan többen jöttek volna, ha napsütés van.

- Úgy értem, téged nem gátolt futás közben az eső?

- Tájéfutó vagyok. Ez egy kellemes kikapcsolódás volt.

Pavlovics Gábor kitűnő sportember. Iredményei tiszteletet parancsolnak. Tanulmányi átlaga az 1991/1992-es tanév során: I. félév: 4,46, II. félév: 4,42. Magyar válogatott. Többszörös magyar bajnok. 1992-ben egy egyéni és egy csapatgyőzelemmel segítette a Pécsi Orvostudományi Egyetemet, hogy minél jobb eredményt érjen el a Magyar Egyetemi és Főiskolai Bajnokságon. A Tájékozódási Futók Főiskolai Világbajnokságán az előkelő 14. helyet szerezte meg.

A szürke tények mögött kemény szigorlatok és embert próbáló edzések sorakoznak.

- Sport és tanulás. POTE és PVSK. Meket-e a kettő együtt?

- Hatodéves vagyok. A feladat nehéz, de nem teljesíthetetlen. Meg lehet csinálni. Ha valóban akarod, össze tudod hozni. Azt gondolom, hogy egyéni sportág esetén ez bizonyos mértékig könnyebb is. Akkor veszem elő napközben a sportot, mikor idő jut rá.

- Dr. FUTÓ?

- Kitűnő kezdeményezésnek tartom. Hagyományra kell tenni. Örülök a trikóknak.

- Gratulálunk és köszönjük.

- Én is.

Péter Krisztina nem sokkal a fűk után érkezik. A női verseny győztese.

- Csúsós volt, hideg volt, de jól esett. - mondja mosolyogva.

- Rengeteg banánt és narancsot vihettek haza.

- A IV. évfolyam összetartó társaság. Így szerezhettük itt is meg a győzelmet. Büszkék vagyunk rá.

- Pavlovics Gábor szerint össze lehet hozni az egyetemen is a sportot és a tanulást. Mi erről a véleményed?

- Én is tájéfutó vagyok. Ha sport nem fér bele az egyetemi évekre, akkor nagy baj van.

Miközben beszélgetünk kapkodja magára a meleg halmot.

- Bocsánat, de sietnünk kell. Kösz a díjakat, jövőre is itt leszünk!

A vidám, egészséges társaság olyan gyorsan tűnik el az erdőből, ahogy érkezett. Mi is szedelőzködünk. Szakad az eső. Arnügy csend van.

Murai János

A "Dr. FUTÓ" cím védőj 1993-ban

Férfiak: 1. Pavlovics Gábor VI. évf.
2. Kovács Ferenc V. évf.
3. Müller Balázs IV. évf.

Nők: 1. Péter Krisztina IV. évf.
2. Gasztonyi Beáta IV. évf.
3. Boros Berta IV. évf.

Az évfolyamok közötti pontverseny győztese: IV. évfolyam

2. VI. évf.
3. V. évf.
4. II. évf.
5. III. évf.
6. I. évf.

A POTE TESTNEVELÉSI CSOPORTJA VÍZI-KAJAK -NYÁRI TÁBORT SZERVEZ FADD-DOMBORIBAN

Idete: 1993. július 4. - július 11. /vasárnaptól - vasárnapig./

Helye: Fadd-Dombori Ifjúsági Tábort.

Elhelyezés: 4 személyes turista jellegű kőházakban /8 db/, sátorban, közös mellék-helyiségekkel.

Program: Délelőtt, délután foglalkozások, vízitúrák, kajak, kenu, úszásoktatás. Szabadidőben labdajátékok, tenisz, asztalitenisz.

Várható költségek:

Szállás: kőházakban: felnőtt: 2.500 Ft/hét

hallgató, gyerek: 2.000 Ft/hét

Sátorban: felnőtt: 1.000 Ft/fő + sátorhely 700 Ft/db

hallgató, gyerek: 800 Ft/fő + sátorhely 700 Ft/db

Étkezés: (napi 3 x-i): felnőtt: 2.600 Ft

féladag: 1.600 Ft

Jelentkezés folyamatosan a Testnevelési Csoportnál, telefonon vagy személyesen az 1583-as és a 2030-as telefonon, Szép Gyulánánál, Farkas György és Téczy Tamás testnevelőknél.

**Megbeszélés és az első részlet befizetése: (2.000 Ft) 1993. május 27.
csütörtök, 17.00 órakor a POTE Tornacsarnokban,
ahol az utazásról is információt adunk.**

A második részlet befizetése a tábor indulásakor, illetve a helyszínre érkezéskor.

Farkas György
táborszerv. testnev. tanár

Téczy Tamás
táborszerv. testnev. tanár

Hazánk élővilága:

az erdei rupa

Bizonyára sok természetjáró látott már bükkfára felfutó, ágakon ugráló, barna, rövidfarkú állatot. Nos, csalódást kell okoznunk a kedves olvasónak, mert minden bizonnyal nem erdei rupát láttak. Az erdei rupa ugyanis nem szokott ágakon ugrálni és igen hosszú farka van (a mutáns rupák farkhossza még a normális farkméretet is meghaladja).

Testmérete igen tág határok között változik - az európai rupáé például az osztrák-svájci és a lengyel-orosz határ között. Általában átlagos méretűre nő meg, de ritkábban előfordulnak olyan nagy példányok is, hogy az már egyenesen felháborító! Fészket fák kérge alá, fűcsomók tövébe és patakok medrébe építi. Két rupafajt különböztetünk meg a patakmedertől: a sárgásbarna (erdei) rupát és a közönséges barnássárga rupát. Egyes megfigyelések szerint ugyan a fekete rupák is előfordulnak, de ezek a jelek szerint igen gyorsan vissza is fordulnak. Eddig ilyen színű állatot csak igen körülményes eljárásokkal sikerült megfigyelni (éjszaka, sötétített távcső segítségével).

Télen nem hibernál, de visszavonul odújába és téli álmat alszik. Tavasszal, mikor már bimbóznak a fák és kiszöndülnek az énekesmadarak, sokszor meg lehet figyelni, amint napokon keresztül lustálkodik egy kő árnyékában. Az ilyen állat általában már dögölt.

A rupa dőgevő, táplálékát különböző elpusztult bogyók és magvak

képezik, amelyekre naplemente után vadászik. Előbb tekintetével megbénítja áldozatát, majd ráveti magát és heves szármycsapásokkal szétmarcangolja.

A rupa általában évente többször szaporodik, erre döntő befolyással van az a tény, hogy egy esztendő leforgása alatt a hím és a nőstény állat hányaszor találkozik, mivel minden esetben pázásra is sor kerül. A vemhesség ideje a fogamzástól a szülésig terjed. Megjegyzendő, hogy a kicsinyek nem a nőstény segítségével, hanem maguktól jönnek a világra.

Pár napos korukig az anya neveli őket, s ha időközben a hím el nem fogyasztja őket, akár tovább is anyjuk oltalmában maradnak.

Legádázabb ellenségei között elsősorban az ember érdemel említést, de sok példány elpusztul végegyengülésben is. Különböző kísérleteknek vetették alá (pl. 500 m magasról ledobták, koncentrált kénsavas fürdőbe mártották stb.), de nem bizonyult határozottan nagy ellenállóképességűnek, ezért nem is forgalmazzák háziállatkereskedésben. Bőréből törőrongyot, húsából macskaeledelt készítenek.

Mivel igen hasznos állat, fokozott védelemre szorul. Kérjük a turistákat, ha az emberi természetben járva véletlenül rupával találkoznak, óvják meg társaiktól! Hiszen az amúgy is kihalófélben levő állat folyamatosan nagy számban szükségeltetik még a tudományos kutatásokhoz.

Délszláv

A Magyar Vöröskereszt, Máltai Szeretetszolgálat, a Polgárőrség és a Polgári Védelem szervezésében

KATASZTRÓFAHELYZETEKRE FELKÉSZÍTETT MENTŐ-AKCIÓCSOPORT

kiképzése folyik, melybe még be lehet kapcsolódni

ALAPKIKÉPZÉS A TŰZOLTÓ-LAKTANYÁBAN
(elsősegélynyújtás, tűzvédelmi, műszaki ismeretek)

Időpontok: VI.17., V.8., V.22., V.29. egész napos elfoglaltság (8-17 óráig).

Az utolsó két időpont komplex gyakorlat a Polgári Védelem hosszűhetényi bázisán (élethű körülmények, romok, autóröncsök, helikopteres mentés).

Ősztől szakosodás lehetséges:

- vízi
 - barlangi
 - hegyi
 - komplex mentésre.
- Érdeklődni lehet Wachter Walternél (1/9.)

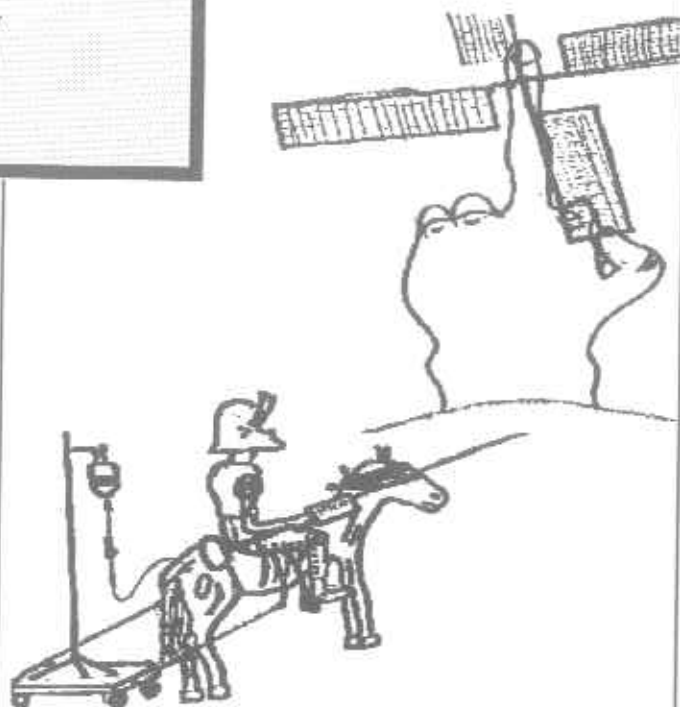
Figyelem! Achtung! Attention!

Itt a nagy lehetőség, hogy megszerzed álmaid könyvét a **Rácz G., Rácz K.E., Szabó L. Gy. által íródott Gyógynövényismeret - a fitoterápia alapjai c. könyvet!**

Kedvezményes ár (kb 1300 Ft-ot spórolsz meg. A bolti ár kb. 3000Ft.), amiben a postaköltség is benne van (ez aztán a vagyon!).

És hogy hol lehet ezt megrendelni? Hát a világ közepén: a **DIÁKIRODÁN, Horváth Gábornál** (ő már nem a világ közepe).
Határidő: április 16.

Nem csak hallagtók számára áll fenn ez a lehetőség!!!!!!

Kilátásaink

MEDICAL WONDERS BEGIN IN THE CLASSROOM

By Crystal Ashley

The first class I saw at POTE was studying riboflavin, night blindness, and the diagnostic grammar of cause-and-effect. The students were casually using structures that only one in a thousand American adults would understand, and vocabulary that would be heard at international technical conferences or medical staff meetings. I was amazed at the dietetic language the students spewed out: "If I gave them 100 more words to remember by tomorrow," the instructor shrugged as we left the class, "they would learn them all."

My first impression, upon arriving as a United States Information Service English language specialist, has been confirmed many times since. In these two months I have learned that the Medical School Foreign Languages Department possesses not only a remarkably committed student body, but tireless language teachers for whom the spleen, ventricles, scabies, life cycles of parasites and dental surgery become as commonplace as their chalk. While the English teachers I have assisted in five other countries worry about teaching irregular past and paragraph structure, these make tables about carcinogens and lymph systems. How, I wondered, could students with such demanding medical courses learn so much complex foreign language, too? And how can English teachers

devour such far-reaching new information for class every day?

Between the workshops I conduct in teaching methods, I have continued to visit Medical English classes, to observe and give feedback to teachers on instruction. I often ask students about their study habits, and how they tackle the volumes of words and concepts they must memorize: Since many American university students have great trouble studying, I'm always interested in methods that work. Most Hungarian students say they don't have a specific method, but simply feel the urgency of retaining the new data. Another surprise for me is how few students seem negative, critical or discouraged, despite their heavy study load.

But I have seen that the techniques used by the teachers, varied approaches with activities that involve students and encourage creativity, help the learners remember. The teachers are positive, and honestly interested in the subject matter. I believe students are also encouraged to keep pressing on, just by seeing instructors who work so hard, so eagerly, to become proficient at medical language.

Their best examples and models are their teachers. I feel extremely lucky that these Hungarian students and professionals are my introduction to Pecs, and to the enthusiasm for a changing Hungary. *****

Crystal Ashley is a visiting USIS Teaching Fellow, specializing in English for Specific Purposes.

MAN OF THE YEARS

The Medical University of Pécs has been around for countless generations. The name has been changed numerous times as well as the served but one purpose the education of the physician.

A minute part to the history of the University is the English Program. Formed under questionable political and economic circumstances, it has grown and prospered and way someday become a vital link between a small but growing University and a large international medical community.

For nearly ten years, the English Program has failed to become recognised as a viable organisation at POTE. In 1992, Prof. Méhes Károly headed a quest to

give the English Program life at the bureaucratic heart of the University the Parliament. After much opposi-

tion from many factions of the Parliament, Prof. Méhes and his supporters succeeded in the ratification of the English Program. To paraphrase an old cliché, one small step for the University Parliament became a giant leap for the English Program.

This accomplishment paved the way for the incorporation of the EP into the ever expanding framework of change within the University structure.

Although our gratitude cannot be sufficiently expressed in our actions, it is for his work that we, the English Program Student Council, in the name of the English Program Student Body present Prof. Méhes Károly with the first annual ENGLISH PROGRAM MAN OF THE YEARS AWARD. .

Foreign Language Department Writing Competition Awards

At 4 pm on Tuesday, 30th March, winners in the Foreign Language Department's Writing competition received their prizes from Crystal Ashley, the department's teaching adviser. In an opening speech John McQuillan, a department teacher mentioned variety of subjects chosen and the quality of writing.

In addition to his prize, each competitor received a critical appraisal of his writing from Crystal Ashley. Entries were judged by Crystal Ashley U.S.I.S. officer, John McQuillan, and Mariann Nikolov, the writer and lecturer at Janus Pannonius. The organiser of the competition was Hanna Feicsor. It is hoped that some of the writing will be published in CONFABULA

The Entrance Exam by STINGRAY

Once upon a time... But what am I saying? This is not a tale; it's a real story! And it happened not so long ago...

A young penguin boy who lived in Antarctica City decided to study medicine. Although it was fun to swim in the ocean and catch fish, that and the endless whiteness became slowly boring for him. He wanted to achieve more in his life. He wanted to get know the world. He was interested in medicine. He wanted to heal all the ice bears, sea dogs and penguins who got sick.

Our friend was not the only one who had made that decision. Many deer, skunks, cats, foxes and other animals wanted to do the same.

However, they were too many for the Animal Medical University and the administrative board of the University made a decision that all the animals were to pass an exam so that the best ones could be selected. It was the entrance exam!

Our penguin prepared feverishly for the great day. However, on the day of the exam he felt he would know nothing he should know.

It was a hot day. Especially for a penguin! Our friend sat on a narrow chair in front of THE DOOR, that parted him from the exam. There were many other examinees walking or sitting or talking around him. The penguin boy was also excited. He looked smart: he was dressed in his best tailcoat.

A rabbit entered THE ROOM at

first, then a crocodile, a dog, a mouse... After two hours there was only our penguin waiting for his turn. The only strange thing was that everybody had entered THE ROOM but nobody had come out!

Finally, the great moment came: THE DOOR opened and our friend entered. Inside THE ROOM he saw only two examiners. In front of him there was Professor Leo Lion, licking his lips. 'He must be the president of the board of examiners' - our penguin thought. On Professor Lion's left, there was a big aquarium full of water. The physics examiner, Professor Ray Electric was swimming in it. His eyes - I mean his tail - flashed. The previous examinee must have said something foolish. And look! There was another penguin! He translated Professor Electric's bubbles. 'But where's the biology examiner?' - the penguin asked himself. Then he glanced at a Petri dish on Professor Lion's right. Oh no! It was Professor Escherichia Coll, the most feared examiner of all.

- 'Good morning' - roared Professor Lion. - 'Which subject do you want first, biology or physics?'

- 'I think physics' - answered the penguin with uncertainty.

- 'Then please take a card' - said Professor Electric through the translation of the other penguin. There were about fifty cards in front of our friend on a table. He waited a while, then he bravely pulled out a card.

- 'What's your topic?' - sparked Professor Electric. The penguin was so excited that he could hardly talk.

- 'Electricity. Description of alternating and direct current' - he stammered.

- 'What a relevant topic!' - Professor Electric glowed. - 'Please begin!'

At first the words could hardly break out of the penguin's beak. But in a short time, he became confident and he told everything he knew about the topic without the slightest hesitation.

Professor Electric seemed to be pleased: the small flashes around his tail disappeared.

- 'That was good' - he flickered after some minutes. - 'I'm very satisfied with you, my friend.' - For a moment, our penguin thought that he was smiling.

But the harder part of the exam came then!

- 'Please take a card!' - whispered Professor Coll impatiently through a small microphone. - 'What's the topic?'

- 'Muscles. Structure, function...'

- 'Could you tell us some words about bacterial organelles?' - hissed Professor Coli. (That was his speciality.

He knew everything about these little creatures.)

- 'Of course,' - uttered the penguin. He talked about membranes, DNA, plasmids, ribosomes, different RNAs... A bit cheekily he demonstrated all these organelles on the Professor himself... and he slowly persuaded him, that his knowledge was enough. Professor Coli was also satisfied!

After some more questions Professor Lion stopped licking his lips and growled:

- 'Mr. Penguin I'm glad to be the first to greet you as a student of our University. Congratulations!'

- 'Thanks' - replied our friend. (He could have jumped in the air to break the penguin high-jump Olympic record, but he controlled himself.)

On the way out of THE ROOM our penguin was guided by the other penguin who turned out to be a fourth year student.

- 'Congratulations,' - he smiled - 'you were great! It's so nice to see another penguin among us students.'

- 'I'd like to ask you something' - our penguin murmured. - 'What happened to the others?'

- 'What others?'

- 'You know... The rabbit, the crocodile... the others.'

- 'Well,' - explained the other penguin embarrassed - 'they didn't pass the exam.'

- 'But what happened to them?'

- 'Well... they disappeared... down Professor Lion's throat...'

I think we can't be too surprised that our friend tried to keep out of Professor Lion's way as much as possible...

But on the way home he thought of the Professor's last words: 'It was a real fine day!' Our penguin smiled and at that moment he was the happiest penguin ever admitted to the University of

SZÖVEGELÉS

Just because you're paranoid, it doesn't mean that they're not out to get you.

Csak mert paranoiás vagy, még nem biztos, hogy nem akarnak elkapni

Graffiti

I must get out of these wet clothes and into a dry martini.

Ki kell bújnom ebből a nedves ruhából, aztán bele egy száraz Martiniba.

Alexander Woollcott amerikai újságíró

Szocreál

Kis országunk legújabb kori történelmének vitathatatlanul egyik legsötétebb időszaka volt az ötvenes évek. Ebben az időszakban viszonylag kevesen folytattak valódi hasznos munkát, a többség az 'apparátus'-ban tevékenykedett. Egyetlen cél lebegett előttük: sarokba szorítani és megsemmisíteni a hanyatló kapitalizmust. A győzelem kivívásához egyik lehetséges útnak kínálkozott a termelési módszerek fejlesztése. Az ideológia szerint ezzel fantasztikusan nagy csapásokat lehetett mérni a már egyébként is rothadó és hanyatló Nyugatra.

Persze az új módszereknek nemcsak az iparban kellett teret hódítaniuk, hanem az újonnan kialakult, minden addig felülmúló TSZ-rendszerben is, amely szintén arra volt hivatva, hogy a ronda amerikaiak már réges régen elavult farmgazdaságait két vállra fektesse. De a buta, az előző átkos 'fehér' rendszerben felnevelkedett magyar paraszt ezen fennkölt és felsőbbrendű ideológiával nem volt tisztában. Kezdeti tanácstalanságuk után, megszokva a TSZ-esdit, ugyanúgy kiment a földre és dolgozott, mint azelőtt, a megszokott régi módon, micsém törődve az új dogmákkal.

Márpedig ez így nem mehetett tovább, hiszen a végső győzelem dátuma egy 'kicsit' kitolódott volna ami megengedhetetlen volt. Ezért az apparátus felsőbb köreiből az az okos döntés született, hogy a megfelelő és hozzáértő elvtársakból alakuljanak mezőgazdasági fejlesztő brigádok. Ezek feladata: reggel beülnék egy szép nagy Volgába este meg kiszállnak belőle, közben pedig hatalmas területeket autókáznak be, és boldog-boldogtalant ellátnak megfelelő tanácsokkal. A tömérdek benzint, a reggelit az ebédet, valamint a vacsorát természetesen a dolgozó nép fizette. Igaz, az elvtik ezért keményen meg is dolgoztak, bár a

dolgok nem mindig mentek olyan könnyen. Ugyanis nem mindenki volt vevő a tanácsokra.

Történt egyszer az egyik ilyen brigáddal: kora reggel a hozzáértő elvtársak - az Esztergályos, a Kőműves meg a kántorból lett Párttitkár - beszálltak a fekete Volgába és uzsgyi, kint teremtek a szántóföldeken. Egyszer csak megpillantottak egy idősebb parasztembert, amint éppen kaszált. Nosza, a gép megállt; a szakértők kímáztak. Az Esztergályos mindjárt magához ragadta a szót:

- Hé elvtárs! Hát hűgyan láhet így dógozni. Így akarja maga győzelemrá vinni a cocializmust. Maga a nép állensége. Azonna tágyen egy másik kaszapángét a nyále másik ódalára is. Így amikó visszafele húzza, akkó is vág vele. Láthassa elvtás hogy az így sokka hátékonyabb. No azél

- Oszt tata úgy lágyen ám, mer jövöre megin elgyüvünk oszt megnezzükl - mondta a Kőműves.

- Különben az elvtársat beidéztem jómagam elé, és akkor nem állok jót magamérti - tette hozzá a Párttitkár.

A csapat, mint aki jól végezte dolgát, elment. A szegény paraszt meg levegőt sem kapott először, azután végiggondolta, mi is történt vele, és mivel nem kívánt a nép ellensége lenni (és pláne nem akart a kegyes pártbizottság elé kerülni) feltette a másik pengét is.

Eltelt egy év. A brigád folytatta áldásos tevékenységét és egy nap ismét az öregbe botlottak. Az éppen most is kaszált, de most már a kétélű kaszával. A fejlesztők megint letámadták szegényt:

- Jó, jó, elvtás! Aztat lássuk, hogy ígyákszik, de azé még mosse az igazi jáml - kezdte a Kőműves.

- Ha maga kellőképpen képzett lenne ideológiailag, akkor tudhatná: már ez a módszer is elavult, így nem lehet csapást mérni a kapitalizmusral - förmedt rá a Párttitkár.

- Úgyhogy papa azonna ákásszon egy gereblét a gatyaszíjába hátú.

Oszt amikó mágy előre mingyá össze is szádi a búzát. Lássa mink nem loptyuk a munkásosztály drága idejét, mink használjuk a fájunket. Meglássa jövöre megin megnezzükl - okította ki az Esztergályos.

A jó ember most is mérlegelte a dolgokat és úgy döntött, hogy jobb az neki, ha engedelmeskedik. Bár ekkora marhaságot még sosem hallott, és bosszantotta, hogy gereblyével a hátában kellett dolgoznia.

Ismét eltelt egy év. A fekete autó most is megjelent, de a csapat ki sem tudott szállni a koscsiból. Az öreg eldobta a kaszát, kitépte a gereblyét a gatyaszíjából és nekiállt fejvesztve rohanni de nem az elvtársak felé, hanem a másik irányba. Futás közben kiabált visszafelé:

- Mennyenek maguk a francba! Tudom mit akanak! Akasszak egy petróleumlámpát a tőkömre, hogy iccaka is dógozhassak. De ebü má nem esznek! - mondta.

Azután csak rohant, csak rohant, azóta sem látta senki. Mi történt vele? Ez bizony a történelem egyik sötét foltja marad, igaz a fejlődés hátráltatóiról nemigen szoktak megemlékezni. Vagy talán mégis?!

Maradok tisztelettel:

B. Attika
mesélő

CONFABULA POTÉ Orvostanhallgatók lapja

Kiadja: POTÉ Hallgatói

Önkormányzat

Felölős szerkesztő: Deák Péter

Főszerkesztő: Balatincz Péter

Szerkesztőségi tagok: Hodosi Balázs

Lektorálta: Horváth Gábor Károly

Nyomdai munkálatok: Molnár Csaba

Szerkesztőség: POTÉ Diákhivatal Pécs,

Szigeti út 12. T.: (72)-24-122/1341